

Les gracioses ametlles

JOSEP CARNER

Vellegen els amics igual que llurs amigues
i parlen un finíssim capvespre de tardor:
-És dolç el nostre amor i ja no vol fadigues.
Somriure de capblancs, conversa en un racó.

El temps, encara temps, de quietud s'emplena.
Hem vist les flors morint, els falciots passant.
Les fulles cauen tot besant la llum serena
i el cel és més subtil pels homes que se'n van-.

I diuen les amigues: -Oh quin bell seny, amics!
Bé hi ha per al discret, a cada tomb, delícies:
feu versos antiquats, meneu amors fictícies
i encara, a mitja llum, dieu els mots antics.

Nosaltres érem belles, un dia... Ja potser
només us oferim que la malenconia.
El nostre encant només l'heu respirat un dia,
com la florida inútil que escampa l'ametller-.

I Filemon, el que era més vell, les saludà:
-Dàveu al cel, oh flors de joia i de tendresa,
no sé quina blavor dels vostres ulls apresa
i, pel camí de veure-us, ho fèieu tot més clar.

I avui encara sou plaents per als amics,
ametlles duradores, ametlles delicades
que amagueu les blancors una mica arrugades
en els vostres velluts suaus i fredolics.

CARNER PUIGORIOL, Josep (1984): *Els fruits saborosos*. Edició i notes d'Esther Centelles. Barcelona: Edicions 62, col·lecció "L'Alzina".